

Forhandlinger med Udlandet og navnlig om at tage Bestemmelser paa Steder, hvor den danske Regjerings Magt ikke rækker, saaledes at Forespørgjelen altsaa rettest burde have været stillet til Udenrigsministeren istedetfor til Indenrigsministeren. Jeg deler imidlertid det Haab, hvormed den ærede Forespørger sluttede sin Forespørgsel, nemlig, at Reguleringen af Grændsespørgsmaalene ikke maa være overmaade langt borte, og da vil det være Tid for Indenrigsministeriet til at tage sig af Sagen, naar den er bleven til et indenrigst Spørgsmaal. Jeg kan altsaa for Diebliffet kun sige, at der ikke fra Indenrigsministeriets Side skal blive forsomt Noget for at forberede Alt, hvad der fra dansk Side maa gjøres for at være rede til en Afgjørelse, om den skulde stunde nær til, og forsaavidt den ikke maatte kunne opnaaes, forinden den, som sagt, bliver et indenlandst Spørgsmaal, skal Sagen ialfald ikke komme til at vente grumme længe efter sin Afgjørelse, naar Tidspunktet først er indtraadt. — Det ærede Medlem nævnte en Fordring, som de afstaaede Districter have paa Kongeriget og paa de i Kongeriget indlemmede Districter, nemlig Brandhjælpspengene, og han yttrede, at han ikke vidste, om disse vare udbetalte til den slesvigiske Regjering eller ikke. Det er netop en af de Modaliteter, hvorom Forhandlingerne dreie sig med den preussiske Regjering, nemlig om ikke disse Penge kunne inddrages med i den Afregning, som maa foregaae ligeoverfor Nørre-Tyrstrup Herred og de Beboere af Hertugdømmet Slesvig, som tidligere have været deelagtige med det i Amtsrepartitionensfonden. — Det ærede Medlem vil altsaa see, at hans Forespørgsel har givet Anledning til, at dette Spørgsmaal paany er blevet reist, at der paany er skeet Skridt fra Udenrigsministeriets Side i det østlige Spørgsmaal, der altsaa er det tredje Skridt, som fra den Side er gjort, og at Forespørgjelen for det vestlige Spørgsmaals Vedkommende har bragt Sagen over fra en, om jeg saa maa sige, intercommunal Forhandling til en Forhandling ved diplomatisk Mellemkomst. Der kan, saavidt jeg skjønner, ikke for Tiden være Andet for Indenrigsministeriet at gjøre end, hvis det skulde gjøres fornødent, fremdeles at

sege at give Skub til denne Sags Behandling og Dpgjørelse og at foretage alle de Skridt, som fra Indenrigsministeriets Side maatte være nødvendige, for at Dpgjørelsen i sin Tid kan finde Sted, hvilket naturligtvis skal blive iagttaget.

Køben: Det var ganske vist ikke ret Meget, jeg fik at vide af den høitærede Indenrigsminister; men jeg kommer jo foreløbig til at være tilfreds dermed. Jeg haaber imidlertid, at den høitærede Indenrigsminister ikke vil glemme at give de omtalte Skub til Udenrigsministeren. Jeg antager, at det maaffee vil være nødvendigt; det forekommer mig i al Fald, efter den Maade, hvorpaa Sagen hidtil er gaaet i Langdrag, at de ikke ville kunne gives uden al Grund. Naar den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at jeg har henvendt mig til den Seile, saa har jeg ganske vist tænkt mig, at det for en stor Deel maa komme til at beroe paa Udenrigsministeren, hvorvidt Sagen blev ordnet eller ikke, men jeg har med Hæder ikke villet stille min Forespørgsel til Udenrigsministeren, fordi jeg ikke har villet gjøre noget større Numer deraf; jeg har ikke villet gjøre Andet ud deraf, hvad jeg jo allerede for lidt siden udtalte, end et simpelt Pengespørgsmaal, et ligefremt Afregningspørgsmaal imellem de forskjellige Jurisdictioner, og som saadant betragtet meente jeg, at det henhørte under Indenrigsministeriet. Den høitærede Minister har endvidere udtalt, at jeg havde talt om, at vi havde en Fordring til Kongeriget for indbetalte Brandpenge. Den høitærede Minister maa her fuldstændig have misforstaaet mig; thi det har jeg ikke udtalt. Jeg vidste fuldstændig godt, at vi skulde disse Brandpenge til Hertugdømmet Slesvig, men jeg har blot udtalt, at man fra Regjeringens Side har søgt at indkræve Alt, hvad vi skulde histovre, og at man derimod ikke har draget nogen synderlig Omhu for, at vi fik vort Tilgodehavende histovre fra betalt. Jeg skal tillade mig endnu at give, om jeg saa maa sige, den høitærede Minister et lille Raad. Skald det nu ikke skulde lykkes i den nærmeste Tid, ved Udenrigsministeriets Hjælp at faae disse Forhold ordnede, saa vil jeg til-